

[Grethe Philip.]

at gennemføre generelle rammebesparelser fremfor at slå ned på konkrete enkeltposter, særlig hvis det kræver lovændring.

Det kan gå til en tid med disse årlige horisontale nedskæringer, der rammer fagministerierne med samme procent. Jeg tror, det er sikkert, at det giver en inspiration, et incitament til en vis rationalisering, men jeg mener ikke, vi kan blive ved år efter år at give den endnu en tand uden at skabe ravage. Rammenedskæringer er udadtil så behageligt anonyme for politikerne, i særdeleshed for oppositionspolitikere, for det er jo fagministeren, der bliver ansvarlig for, lige præcis hvor nedskæringen skal ramme, men i det lange løb er disse rammebevillingsnedskæringer ikke i overensstemmelse med den meget omhyggelige prioritering af udgifterne, som vi tilstræber, og derfor bør overvejelserne om de næste og større besparelser for de følgende år særlig samle sig om de lovbestemte ydelser.

Det radikale venstre har som bekendt ud over septemberforligsbeparelserne deltaget i forhandlinger med regeringen og flere andre partier om en række merudgifter, der er opstået behov for at få bevilling til i 1976-77. Samtidig har vi drøftet yderligere besparelser til dækning af disse udgifter. Det radikale venstre og regeringen har opnået enighed herom. I konsekvens heraf kan det radikale venstre tilslutte sig regeringens ændringsforslag uden for betænkningen, dog bortset fra det beløb, der under finansministeriet § 23 er afsat til lovreserven. Jeg skal senere komme tilbage til dette punkt.

Blandt regeringens seneste forslag til merudgifter vil jeg fremhæve nogle enkelte.

Vi finder det rigtigt, at der nu gives en forhøjelse af ægteparpensionen til folkepensionister, således at ægteparrenes disponible pension målt i forhold til den enliges disponible pension igen bliver som tidligere. Forholdet mellem ægteparpension og pension til enlige har i den senere tid, bl. a. i forbindelse med nogle skatteomlægninger, forskubbet sig til ugunst for de gifte. Nu finder der en genopretning sted. Hvad der tilsigtes, er at give folkepensionisterne den samme levestandard, hvad enten der er tale om ægtepar eller om enlige. Da der for ægtepars vedkommende er en vis besparelse i den fælles husholdning, tror jeg, vi rammer ligelig-

heden så godt, det nu lader sig gøre, ved at sætte et ægtepars samlede disponible pension til halvanden gang den pension, der gives til den enkelte, men vi er naturligvis klar over, at sådan nogle generelle bestemmelser aldrig kan blive helt retfærdige ud i enkelttilfældene.

Der har været røster fremme om, at pensionen skulle være ens for den enlige og for en ægtefælle. Det ville i realiteten betyde en meget stærk favorisering af ægteparrene og derfor være ganske uholdbart. Jeg nærer ikke spor frygt for, at gamle ægtepar begynder at lade sig skille, hvis de ikke hver for sig får fuld pension som enlig. Jeg finder det i virkeligheden forkasteligt, at nogle politikere ligefrem har lagt op til, at ældre mennesker skal jonglere med deres ægteskabspapirer. Men ægteparpensionen var, som jeg allerede har nævnt, blevet for lav i forhold til den enliges pension, og det rettes der nu op på.

Jeg vil også specielt nævne de beskæftigelsesfremmende forslag om øgede bevillinger til beskæftigelsesarbejder inden for skov- og klitvæsenet og til uddannelsesforanstaltninger for unge arbejdsløse. Vi er i det radikale venstre meget opmærksom på de farer, som følger af ungdomsarbejdsløshed, og mener, at der bør sættes stærkt ind på bekæmpelse af de unges ledighed.

Jeg kan tilføje, at vi finder det nødvendigt at udskifte de gamle og nu udtjente bornholmerfærger og derfor går ind for en bevilling til, at man sætter byggeri af to nye færger i gang.

Til dækning af disse merudgifter har det været nødvendigt at finde nye besparelser. Jeg skal heller ikke her gå ind på mange enkeltheder, der i adskillige tilfælde vedrører enten udskydelse af anlæg eller af nyan-skaffelse eller drejer sig om lavere priser end budgetteret.

Jeg ønsker dog at understrege, at når det radikale venstre kan tiltræde en nedsættelse af anlægskontoen under statens åndssvageforsorg, skyldes det udelukkende, at det er blevet oplyst, at forsinkelse af byggeriet har medført, at bevillingen på finanslovsforslaget ikke kan udnyttes fuldt ud.

Specielt vedrørende de afsatte bevillinger til det store Irlandsvejprojekt vil jeg gerne præcisere, at vi fuldt og helt går ind for, at det planlagte antal nye institutionspladser til aflastning af det hårdt betrængte Ebbe-